

Lipcsei Márta

Versciklus

*„Az emberek elmúltak, mint az álom
A házak elrepültek könnyű szárnyon
A földre néztem. Jeleket kerestem.”
(Márai Sándor)*

Egy

Ölelkezik a föld s az ég
körkörös köröket ír a vég
felbuggyan az égi víz
új mozdulatok karcollják felszínét
a szabadság jár –kél szabadon
a mért arányok színek egén
s a festő tisztázatlan terve
a kikapcsolt emlékezet
újrifestésén dolgozik.

Kettő

Szól az Isten, igazság hegyeket igazít
hangtalan, hangos szóval hívja az igazít
az első réteg, nagyon vékony, messzi
néma borzongást ad, felvillan a semmi
rebeg a lég, tunya törvények a mélyben,
az ember már nem tudja mit is reméljen
lüktető, hangtalan mondanivaló, kívül az óceán moraja
a vágy feltorlódott gyűrődéseiben sós visítású hal dala.

Három

Az idő meleg keblén, néma tánc az élet
mond, úszik a szó, ugrál a szárnyaló, éled
a gondolat mint halmadár, élteti a tervet
az óceánból felkúszó édes anyanyelvet
mindig csak magyarul, a legfelsőbb szinten
szunnyadón, éberem csókoló álom minden
ha gondviselés szüretel, idegen szirteken
is kibújjik a lüktető vers s életszerelem.

Négy

Szól a zene, holddal táncol a tenger
mintha szerződése lenne az elemekkel
sugárból font ostorok, életre kell a világ színekupolája
hogy szabadulj magadtól, bevonulsz alája
lehet hogy fáj a valóság minden perce
mégis csillog zöld füvem rétje, ha eső verte
esti szél tapad a fák ágaira, lüktet a sivatag idő
ritmus csörög, gondolatrendszerek szárnya kinő.

Öt

Képek repedéseit hegeszti az emlékezet
emlékek súlytalanságából szavak születnek
hiszed angyal mosolyog, aki segít neked
segít a semmiből a kézzel foghatót kitépni
a bizsergő csendből, táltos tükör fényébe kilépni
havas sütkérezni szempár melegekben
kagyló gyöngyöt vinni csattogó szárnyal
álom tenger sós vizének ízét élő aránnyal.

Hat

Eseménytelenség, talán ha magadtól szabadulnál
híg életen lát át a haldokló szeme, megvadulnál
ha találkozna vele, még szól a harangszó, indulat
lassan épít a szenvedés, finom keresővel a tudat
súlytalanságod felpörög, rétegelt emlékeken játszik
meghalt a szó, mely visszahív téged, a halál látszik
majd kinyílik az ég, tisztára mos az égi harmat
sötétfényű kék és zöld dagályon az elmúlt alhat.

Hét

Lángoló vonatok rohannak,
felkapaszkodni már nincs idő
reszket a föld, a fák a magasba néznek
a szavakat befedi a homok s az enyészet
madarak dalolják: darabokra tört szét a világ
az ember valamikor itt járt, húzta az igát
csomagolt véletlenekre bízta magát
sejtjeibe épült távirányítóval manipulált.

Nyolc

Az egészség megtartani kéne, ha lenne rá erő
de mindig sietünk, kezünkől kiesik a mappa
a lapok szerteszóródnak, le a földre, ott hagyva
továbsietünk, földrészek, álmok, cserepek
a gondolatokat emberláb tapossa, sírnak a gyerekek
a kicsontozott valóságot kilóra mérik idegenek
az égi szennyvíz csatornába ér el, a zene tested szövetén
ezüst köd illan, majd kialszik a villany, utcán hever a törmelék.

Kilenc

A világ már csak ilyen, még él a szenvedély
a város esti fényben pihen, befogadó edény
a változás sejthető, de lehet már mindhiába...
halmazállapotok, struktúrák, a régi hiánya
már külön bejáratú naprendszerek élnek
a benne élők, nem dolgoznak, de remélnek
te most már megérted, hogy ülsz egy szemétdombon
s hagyod: a langy közöny, nyomorúság szemed előtt dobogjon.

Tíz

Ha a meghittből kilépsz a végtelenbe
csontok, kiégett neoncövek, szennyezett agyak emésztenek
csak azt látod, hogy elszabadult belek falják fel a világot
csodálkozol, nem érted, mi tartja még benned ezt a lángot?
a röpke plusz után jöhet a mínusz nagyság
majd kitarul a díszlet, talán ez az új európválság?
mégis lélegzel, eszmélsz, élsz, ocsúdsz, hiszel
hogy Fejlődés, Haladás, Értelem csodákat mível...

*Csiki Melinda***Pedig**

Pedig hinni szeretném – de mennyire –
hogy minden fal mögött ajtó lapul
hogy kezemben a kulcs, mi résnyire
léket nyit reteszén váratlanul...
Pedig hinni szeretném – lásd akarom –
hogy a köd velem egy kézre játszik
a lég tisztul ahogy magam adom,
és minden perc végtelenné válik.
Pedig hinni szeretném – tán ostobán –
sok elnyűtt gondolataim között
hogy nincs még vége – és hogy van tovább –
e fal, e köd, és eme perc mögött.

Menetrend

Mar az univerzum, az arc hamis
térzene hallik, plakátok lógnak,
mellkasban sík felület a szív is
mázolt képe az emberbohócnak.
Kacatok között mantrák lobognak,
dús lélekmorajt felszakít a csend,
kórtalan álma gyűl a mocsoknak,
dühöng a század, már semmi se szent.
Koldus az utcán, kóbor kutyával
sorstalan rója semmis napjait,
magával küzd s a haláltusával
sorsa kaparja lélekmagvait.
Torz világ csüng le rozsdamart szögön,
túl elfajzottak már a „boldogok”
hisz lassít, megáll, s szétnéz a közöny,
majd menetrend szerint elrobog.

Fénytörés

Rám csukódtál ismeretlen.
Neked könnyű, te nem félsz!
Ott lüktetsz a véreremben,
észrevétlen bennem élsz.
Tehetségtelen piktorként
magamnak kreáltalak.
S a képbe csentem némi fényt,
úgy ahogyan láttalak!
Szobrot gyúrtam érintésből
testet belőled, formát.
Csillagot a sötét éjből,
és lelkemből egy dogmát :
neked adtam, vele tanuld
engem hogyan láthass tisztán
sorsom, sorsod közénk lapult
s mi ringatóztunk titkán.
S e vágytól a kép életre kelt,
hogy lehessünk: Te meg Én.
De kérve kérlek ne törd meg,
ha egyesülne ez a fény!
.....
Gondolatomban vagy ... kevés
a képszobrunk élte után.
– Nem tudom mi az – Feledés?
Ki-be jársz elmém kapuján.